

Důležitý výnos ministerstva financí. Jak jsme již oznámili před časem, žádala notářská komora v Praze ministerstvo financí, aby sdělilo komoře a všem berním úřadům jak se má vykládati nejasné ustanovení § 3 lit. a) zák. čís. 65/33 ohledně povinnosti placení poplatků převodních z postupních smluv. Ve Sbírce vzorců notářských listin Dra Čulíka byl projevěn názor autorů při vzorcích čís. 128, 129, 134 a 135, že při odstupní smlouvě, která není čistě úplatná netřeba zaplatiti poplatek převodní do 40 dnů, nýbrž že je třeba čekat na vydání platebního rozkazu. Ve »Všehrdu« uveřejnil Dr. Novák recenzi této Sbírky vzorců a poukazyval k tomu, že tento náhled jest nesprávný ano přímo nebezpečný pro strany, ježto prý poplatky dlužno zaplatiti do 40 dnů a následkem toho notář spis sepisující vydává strany i sebe nebezpečí platiti zvýšený poplatek a úroky z prodlení. Notářskou komoru pražskou došel nyní výnos ministerstva financí ze dne 3. dubna 1935 číslo jednací 7.385/35-V/15 dle něhož »postupními smlouvami, z nichž nutno podle § 3 písm. cl) zák. č. 65/33 resp. čl. III. písm. cl) vl. nař. č. 66/33 platit nemovitostní poplatky, pokud připadají na postupní ceny, přímo bez vyčkání úředního vyměření, rozumějí se jen takové postupní smlouvy, které jsou podle svého obsahu nebo podle obsahu příslušné listiny (čl. IV. odst. 2 vl. n.) zcela úplatné. Postupních smluv, které jsou podle uvedeného obsahu zcela nebo částečně neúplatné, se uvedená ustanovení netýkají.«

Ministerstvo financí tím potvrdilo, že jest správným náhled Dra Čulíka a nikoliv Dra Nováka. Tím odstraněna též pochybnost, kterou vyslovil ohledně zpoplatnění odstupních smluv Dr. Hanna ve svém článku »Glosy k poplatkové novele«, České Právo z roku 1933, strana 44.

Osnova zákona o zárukách a kolektivním ručení veřejných notářů byla předmětem porady, konané v ministerstvu spravedlnosti dne 8. t. m. Poradě této předcházela předběžná pracovní schůze delegátů komor, spolku notářů čsl. a spolku čsl. kandidátů notářství, konaná v neděli dne 7. t. m. v zasedací síni pražské notářské komory, na níž všichni přítomní delegáti se dohodli o jednotném postupu ve všech otázkách. Delegáti komor královéhradecko-chrudimské a českobudčiovické projevíli při tom i zásadní souhlas se sloučením těchto komor do notářské komory pražské.

Poradu v ministerstvu dne 8. t. m. řídil za churavého odbor. přednostu Dra Vosku min. rada Mrština, a zúčastnili se jí delegáti všech notářských komor v celé republice, Vereim deutscher Notare a Spolku čsl. kandidátů notářství jakož i moravské odbočky téhož, dále zástupci ministerstva unifikací, ministerstva financí a nejvyššího kontrolního úřadu. Po zahájení jednání tlumočil pres. Dr. Čulík odmítavé stanovisko, které zaujali všichni notáři jednomyslně proti osnově na plenární schůzi dne 3. března 1935, podal krátký přehled osudu jednotlivých osnov notářského řádu od převratu a stěžoval si zejména na nedostatečnou vybavenost našeho notářství, na línost povoláních míst v otázce zákona o pokoutnictví, na nemožnou instituci aktuárů, na rozšíření povolání advokátského o sepisování listin v § 8 osnovy advokátního řádu a j., a žádal, aby kolektivní ručení a ostatní otázky v této osnově řešeny nebyly předmětem zvláštního zákona, nýbrž aby byly včleněny do osnovy celého notářského řádu a pracováno k brzkému jeho uzákonění, při čemž naznačil ochotu stavu dobrovolně zlikvidovati případ Patschův. Taktéž prohlásil pevně rozhodnutí všech funkcionářů stavu, stavovské funkce složit, kdyby ministerstvo na separátním provedení této osnovy v navržené formě setrvalo. Podobně Dr. Raynoschek jménem německých notářů žádal od ministerstva spravedlnosti pouze spravedlnost pro notáře, poukázal na skutečnost, že notáři mají-li býti orgány státu a své povolání naprosto nezávisle vykonávati, musí bezpodmínečně býti pro to také řádně vybaveni a míti zaručenu svou výlučnou činnost. Upozornil, že většina defraudací měla svůj původ ve hrách na burse a sázkách, a žádal, aby bursovní obchody notářů byly zákonem prohlášeny za neplatné a aby podobně jednání bylo notářům zakázáno. Vývody obou řečníků ještě zdůraznil vicepres. Dr. Ponec poukazem, že stavu notářskému nelze do nekonečna jenom ukládati povinnosti a břemena, nýbrž jest třeba mu poskytnouti také práva a řádnou ochranu; znovu poukázal na famosní ustanovení § 8 osnovy advokátního řádu. Úvedl, že zástupcové notářského stavu jednali již sami o zřízení dostatečných záruk na ochranu notářských deposit a k tomu cíli o ustavení záručních fondů, regionálních a ústředního, avšak zcela autonomních. O vypracování přesného elaborátu pracuje již zvláštní komise.

Mluvčí Slováků, vicepres. Dr. Dušek, Dr. Slávik a Dr. Janoška uvedli, že radikální zásah osnovy do práv notářů měl samozřejmě za následek radikální obranu stavu a odmítnutí tohoto zásahu pražskou komorou, s jejímž stanoviskem se všichni slovenští notáři stejně jako ostatní komory a korporace notářské naprosto ztotožňují. Dále prohlásili, že veřejní notáři slovenští a podkarpatorusští chtějí nésti spolu s ostatními kolegy všechny povinnosti, domáhají se však řádného zabezpečení své agendy, která proti stavu předpřevratovému jim byla za republiky velice okleštěna jak v oboru osvědčovacím, tak i v projednávání pozůstalosti; k tomu cíli žádají se nejrychlejší vydání nového notářského řádu, jenž by tuto úpravu provedl a veřejným notářům poskytl dostatečná práva. Ve stejném duchu nesla se prohlášení i ostatních reprezentantů stavu.

Na to přikročeno k probírání jednotlivých paragrafů osnovy, které mělo ráz pouze poradný; úřední protokol o jednání sepsován nebyl a k jednání nebyl vůbec přivzat zapisovatel, ačkoliv při dřívějších předporadách o této osnově s některými notáři a kandidáty bylo celé jednání protokolováno.

V čl. I. až IV. a VI. prodebatovány změny celkem podružnějšího rázu, některé otázky zůstaly vyhrazeny definitivnímu rozhodnutí.

O čl. V. (záruční fond) v navržené formě bylo však rozhodně odmítnuto jednati, a místo téhož usneseno položit za základ jednání návrh, nastíněný pres. Dr. Čulíkem, na zřízení autonomních fondů zemských a fondu ústředního, kteréž by však sloužily hlavně jen k dočasněmu založení zpronevěřených deposit, a k definitivní úhradě schodku toliko tehdy, pokud by k tomu nestačily; veškeren majetek onoho notáře, postih na jeho osoby blízké, a dále výtččky jeho notářského místa, defraudací uprázdňného. Poněvadž návrh ten v detailech dlužno dobře propracovati, bylo rozhodnuto jednání odročiti na 15. dubna t. r. a k probírání věci pozvati komisi, která ke studiu této otázky byla zvolena na všerejší schůzi delegátů notářských komor. Členy této komise jsou pres. Dr. Čulík, vicepres. Dr. Ponec a Dr. Fied'ler z Dubé; tito jsou oprávněni další členy kooptovati, a ke kooptaci doporučení zejména Dr. Raynoschek, Dr. F. Janatka a Macas.

K nové praxi s plnými mocemi při tabulárkách. Časopis »Venkov« č. 36 z 12. února 1935 uveřejnil tento článek:

Pane ministré financí zde Vám unikají miliony!!!

U soudů historických zemí zahánějí se usus promíjetí benevolentně advokátům a notářům požadavek plných mocí, jimiž navrhovatelé zápisů v pozemkových knihách zmocňují své právní zástupce ku podávání knihovních (tabulárních) návrhů, a spokojujví se jsou-li tabulárky opatřeny místo podpisů navrhovatelů alespoň jejich jmény napsanými strojem, anebo orgánem právních zástupců a signovány podpisem právních zástupců.

Touto benevolentní praxí jsoucí v rozporu s ustanoveními § 77 knih. zák., §§ 1006, 1008 obec. zák. obč., §§ 30, 37, 75 civ. soud. řádu, § 2 nesp. pat., §§ 52, 54, 78 a 88 exek. řádu, je zkracován stát na kolkových poplatcích z plnomocenství částkou reprezentující při střízlivé statistice minimálních základních dat průměrně 1.000 tabulárek ročně \times 5 Kč — kolkov. poplatkem z plnomocenství \times počet soudů cca 200 histor. zemí cca 1.000.000 Kč.

Na základě tohoto novinářského článku byla vyhotovena a soudům zaslána presídálka ač článek cituje i zákonem č. 100 sb. z. a n. z r. 1931 zrušený § 2 nařízení nesporného — a tak soudům nepřímou nařízeno, aby se dle článku Venkova zachovali a při knihovních žádostech podávaných advokáty a notáři požadovali plné moci stran, což již i některé soudy praktikovati počaly — ač podobná přísnost nevyskytuje se proti pokoutníkům — kteří i nadále bez plných mocí ode stran budou moci vyhotovovati listiny a podávati knihovní žádosti, a to proto, že žádosti přímo stranám podepsati nechají. A tu jest upozorniti na to, že notáři a advokáti sami a jejich stavovské organizace, komory a spolky měly by se o to zasazovati, aby v zájmu jejich vlastním a na potírání pokoutníků vyžadovaly se plné moci nejenom z důvodů fiskálních, ale také tak, aby bylo vyhověno zákonu, zejména tedy také od jiných osob ku předložení plné moci povinných, a nejen od advokátů a notářů, dle následujícího příkladu:

Mnoho vkladných dlužních úpisů a knihovních žádostí jest vyhotovováno pokoutníky tím způsobem, že žádost knihovní za vklad práva zástavního dají podepsati dlužníkům, a soud pak bez plné moci povolí knihovní vklady dle této žádosti